

Az Isten akarata a ti szentté lételetek.

Időpont: 1931.október 27.
Szövetségi óra

Alapige: 1Thessz 4,3

Mert ez az Isten akarója, a ti szentté lételetek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok.

Párnak már a szövetség tagjai közül elmondottam, hogy az egyik legszebb oltárkép, amit életemben valaha láttam, a kopiói kettős oltárkép. A kép felső nagyobbik része a Golgothát ábrázolja. Sötét, komor a tónusa, csak Krisztus képe van egy sugárral megvilágítva, amint ott vonaglik miérettünk. Alatta egy másik kép, amit csak egy keskeny képkeret választ el a felsőtől, egy ótestamentomi kép. A meghasadt kőszikla, melyből üdítő ital fakad. Az ember úgy érzi, mintha a kereszt azon a kősziklán állana, ott ahol meg van hasadva és a vándorló nép számára az üdítő ital a kereszt tövéből csörgedezne elő. De a képen nem a zsidók isznak a forrásból, nem a múlt, hanem a ma emberei, férfiak, nők, öreg édesanyák, kis gyermekek, kormos munkások, földművesek, katonák, diákok, - mind lehajolnak és isznak az élet vizéből, amely a kereszt tövéből csörgedezik elő. Ez a kép tökéletes ellentétben van a felsővel. Amíg az csupa koromfekete sötétség, addig ez csupa napsütés és mosolygás. Az az éjszaka, ez a fényes nappal. A keskeny kis keretre, ami a kettőt elválasztja, az van írva: „Üdvözlégy, kereszt, egyetlen reménységünk!”

Úgy éreztem, ebben benne van egész keresztyén életünk. A fő helyet, a kereszt kell, hogy elfoglalja benne. De ha csak ez van benne, ez csak a váltság, de a váltságnak kell, hogy folytatása is legyen. A kereszt tövében új életet kell találnunk, a megszentelődést. Nem teljes az a keresztyén élet, melyben nincs folytatása a váltságnak.

Erről beszél ez a mai Ige is: „*Ez az Isten akarója, a ti szentté lételetek.*” Hadd hangsúlyozzam először is azt, hogy ez Isten „akarata”. Nem kívánsága, nemcsak munkája a mi szentté lételünk, hanem akarja azt.

Mi a mi szentté lételünk útja? Mikor mondhatjuk el, hogy szentté lettünk? Ebben a kérdésben igen sok nehézséggel kell megküzdenuk. Nagy hiba a protestantizmusban, hogy a „szent” fogalomnak a katolikus egyház nagy szent kultusza miatt valami ellenszenves jelleget adott az egyházi kifejezésben. Mert mi nem hiszünk a közbejáró szentekben, kik a katolikus tanítás szerint Isten udvartartását képezik. Nekünk csak egy közbenjárónk van: az Úr Jézus Krisztus! Nem tud az ember megszabadulni attól a gondolattól, hogy Isten kormányzatát tényleg egy nagy udvartartásnak képzelik, ahol minden társadalmi osztálynak meg van a maga minisztere, a kereskedőknek, csizmadiáknak, katonáknak, tűzoltóknak stb. meg van a maga védőszentje és hozzájuk, mint reszort miniszterekhez fordulnak közbenjárásért. Ez ellen mi tiltakozunk, mert nekünk csak egy közbenjárónk van, aki adatott. De az erélyes tiltakozás közben, mintha valami olyasmi történt volna, hogy a fürdővízzel együtt a gyereket is kiöntötték. Mert a szent fogalma benne van a Bibliában. Az apostolok a levelekben a szenteket köszöntik, gyakran használják egyes emberekre is a szent megjelölést, eltekintve ettől az Igétől, ami arról beszél, hogy Isten akarata, hogy szentté legyünk. De a szentség fogalma egészen más a protestánsoknál, mint a katolikusoknál. A katolikus szentek tökéletesek, mint maga az Isten, mert fölösleges jócselekedeteik vannak.

A mi szentjeink egészen mások. Hadd mutassak rá három jellemvonásra, ami a bibliai szentség jellemvonása.

1./ A bibliai szentség jellemvonása, a mélységes büntudat.

A katolikus szenteket épp ennek ellenkezője jellemzi. A mi szentségeinknek nincsenek fölösleges jócselekedeteik, nincs érdemük, csak bűnökkel és mulasztásokkal rendelkeznek. Mennél közelebb jutnak Istenhez, annál inkább látják, hogy ők csak annyiban különböznek a világ bűnöseitől, hogy ők megkegyelmezett bűnösök. Mennél közelebb mennek az Istenhez, mennél határozottabban lettek Istenéi, annál nagyobb, élesebb a büntudatuk. Mikor Pál azt mondta: *„a bűnösök között első vagyok én”*, az nem akkor volt a damaszkuszi úton, hanem az élete vége felé, mikor az emberek már rég elfelejtették, hogy ő ki volt, akkor látta egyre világosabban, hogy én vagyok a bűnösök közt az első.

És ha a bibliai szent életterületről a saját magunk élettapasztalatai területére megyünk át, szintén azt vesszük észre, hogy mennél közelebb vagyunk a megváltásunkhoz, annál bűnösebbnek érezzük magunkat. Keresztyén fejlődő életünk biztosítéka, hogy lelkiismeretünk élesedik, mindig jobban látjuk bűneinket és annál jobban elítél és megaláz minket Isten Igéje.

Ez a szentté létel első jellemvonása.

2./ A bűnöktől való szabadulás.

Ez látszólag ellentétben áll az előbbivel. A szentté lételünk első jellemvonása, hogy mindig nagyobb a büntudat. A második, hogy mindig kevesebb életünkben a bűn. Hogy mindig nagyobb a büntudatom, az nem azt jelenti, hogy mindig gonoszabb vagyok, hanem mindig gonoszabbnak érzem magam. Tudjuk, hogy vannak bűnök, melyektől Isten megszabadított bennünket és mi mégis gonoszabbnak érezzük magunkat. E világ mindig kevesebbet tud a szemünkre hányni, és mi mégis bűnösebbnek tartjuk magunkat. Pál lelki fejlődése ilyen irányú volt, hogy mindig kevesebbnek érezte magát, amíg el tudta mondani: *„Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én”* (1Tim 1,15).

3./ Nagyobbodik az örömünk.

A szentségben van egy olyan gondolat, amelyik elválás a világtól és odafordulás Istenhez. Megszűnik az ember számára régi környezete és új környezetbe, Isten környezetébe kerül. Ezért értjük alatta, hogy az ember odaszenteli magát Istennek, kiveszi magát a világból. Egész természetes, hogy ez az öröm érzését kelti benne. Felmerül a kérdés, hogy lehetséges-e ez, ha növekedik a büntudatunk? És mégis ez a helyzet. Ahogy növekedik keresztyén életünk, annál nagyobb örömmel tudunk gondolni Istenre. Pál is az élete végén a római börtönben írja a filippibelieknek csodálatos igéit az örömről. És a magunk életében is ugyanez ismétlődik. Mennél közelebb megyünk Istenhez, annál több az öröm életünkben.

Szeretném, ha feltennénk magunknak a kérdést, hogy mennyiben teljesítettük Isten akaratát a szentté létel tekintetében? Több-e bűnbánatunk, kevesebb-e a bűnünk, több-e az örömünk?

„Isten akaratja, a ti szentté lételetek.” Mi minden nap úgy imádkozunk: „legyen meg a Te akaratod!” Nem gondoljátok, hogy képmutatás és hazugság így imádkozni és szentté nem lenni? Nem valami gomolygó ködös képzetre gondolunk-e, mikor így imádkozunk és nem felejtkezünk-e el, hogy *„ez az Isten akaratja, a ti szentté lételetek.”*

A szentség nem önteltség. És hogy a szentségnek olyan kellemetlen mellékíze van, abban a hívőknek van részük, hogy olyan öntelt módon értelmezik a kegyelmet, amit kaptak. Mert ők

úgy értelmezik megtérésüket, hogy az emberek csak azt látják, hogy ők mindig szigorúbbak a más bűnével szemben és a maguk bűnét nem látják.

Ámen.

Ima:

Úr Jézus Krisztus! Ne engedd, hogy nekünk elég legyen Te belőled. Adj mindig nagyobb vágyódást utánad, hogy mi még többet akarjunk Belőled! Urunk, mi a célegyenest előre emberei vagyunk, nekünk futni kell célegyenest Hozzád, Urunk. Te akard a mi szentté lételünket, Urunk, mi akarjuk a Te akaratodat!

Ámen.